

Nuoria poikia ja kiljuvia faneja

Suomalaisten poikabändien representaatioiden rakentuminen 2010-luvun teinilehdissä

Saana Mätäsaho

Kandidaatintutkielma

Median, musiikin ja taiteen tutkimuksen tutkinto-ohjelma, musiikkitiede

Historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitos

Humanistinen tiedekunta

Turun yliopisto

Toukokuu 2025

Turun yliopiston laatu järjestelmän mukaisesti tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu

Turnitin OriginalityCheck -järjestelmällä

Kandidaatintutkielma

Median, musiikin ja taiteen tutkimuksen tutkinto-ohjelma, musiikkitiede

Saana Mätäsaho

Nuoria poikia ja kiljuvia faneja. Suomalaisten poikabändien representaatioiden rakentuminen 2010-luvun teinilehdissä.

Sivumäärä: 30

Tässä tutkielmassa tarkastelen suomalaisten 2010-luvun poikabändien representaatioita kolmessa teineille suunnatussa aikakauslehdessä vuosina 2013–2015. Tutkittavia bändejä ovat Kliff, Satin Circus ja Justimus, ja aineistolähteinä toimivat *Koululainen*, *Demi* ja *Miss Mix*. Lehtiaineistoista tarkastelen lähiluvun ja sisällönanalyysin keinoin, millaisia representaatioita poikabändeistä ja heidän faneistaan lehdissä esitetään, ja millaisia representaatioita lehdet itse rakentavat.

Olen teemoitellut aineistoissa esiintyvät representaatiot kahteen pääluokkaan, joista ensimmäinen keskittyy bändin sisäisiin ominaisuuksiin, kuten jäsenten persooniin ja bändien autenttisuuteen. Toisessa luvussa tarkastelen bändien ulkopuolisia ominaisuuksia koskevia representaatioita, eli faneja ja bändien suhteita tyttöihin. Lehdissä esiintyy stereotyyppisiä poikabändien esityksiä ja oletuksia bändeistä, mutta lehdet myös rakentavat uudenlaisia representaatioita. 2010-luvulla, ennen sosiaalisen median laajaa yleistymistä, fyysisellä medialla on ollut valtava merkitys representaatioiden levittäjänä. Tutkimusotantani on kuitenkin suhteellisen pieni suomalaisen mediakenttään verrattuna, ja tilaa jatkotutkimukselle on vielä paljon jäljellä.

Avainsanat: poikabänditutkimus, representaatiotutkimus, aikakauslehdet, lähiluku, sisällönanalyysi

Sisällysluettelo

1	Johdanto	4
2	Tutkimusmenetelmät ja -aineistot	6
2.1	Tutkimusmenetelmät	6
2.2	Tutkimusaineistot	6
3	Tutkimuksen tausta ja käsitteistöä	8
3.1	Aiempi tutkimus	8
3.2	Poikabändin määritelmä	10
3.3	Fanius	12
4	Bändin ominaisuudet	14
4.1	Nuoruus ja lapsellisuus	14
4.2	Autenttisuus	15
4.3	Roolitukset bändin sisällä	18
5	Bändit, fanit ja tytöt	21
5.1	Fanien representaatiot	21
5.2	Bändit ja tytöt	23
6	Yhteenveto	26
	Aineistot ja lähteet	28
6.1	Tutkimusaineistot	28
6.2	Lähteet	28

1 Johdanto

Kandidaatintutkielmassani tutkin suomalaisia 2010-luvun poikabändejä ja sitä, miten bändejä käsitellään teineille suunnatuissa aikakauslehdissä vuosina 2013–2015. Esimerkkibändejäni ovat Kliff, Satin Circus ja Justimusfilms, ja lehtiaineistoinani toimivat *Demi*, *Miss Mix* ja *Koululainen*. Tarkastelen lehdistä löytyviä artikkeleita lähiluvun ja sisällönanalyysin keinoin ja etsin, onko jutuista löydettävissä esimerkiksi toistuvia poikabändejä koskevia teemoja tai puhetapoja. Tutkimuskysymykseni siis on, *esiintyykö lehtiartikkeleissa poikabändeihin liitettyjä stereotypioita tai ennakkoluuloja, ja millaista poikabändikuvastoa jutut luovat.*

Poikabändien tutkimus on yhteiskunnallisesti merkittävää, koska poikabändeistä kirjoitetaan mediassa eri sävyyn kuin muista yhtyeistä, usein vähättelevästi. Koska suurin osa poikabändien faneista on tyttöjä, luo vähättelevä asenne kulttuurista hierarkiaa (Coleman & Lyons 2024: 1718). Mediasisällöillä on muutenkin taipumus reflektoida yhteiskunnassa vallassa olevaa valkoista miesjohtoista kulttuuria (Coleman & Lyons 2024: 1720), joten poikabänditutkimuksen merkitys tyttökulttuurin tutkimusalana on tärkeä. Tutkimukset tytöille tärkeistä asioista lisäävät tietoa tytöistä ja heidän kulttuuristaan sekä osoittavat, että tytöillä ja heidän kiinnostuksensa kohteillaan on yhteiskunnallista merkitystä.

Poikabänditutkimusta ei myöskään ole tehty kovin paljon, varsinkaan suomeksi ja Suomen kontekstissa. Käytän tämän tutkielmani pohjana yhdysvaltalaisesta poikabänditutkimusta, mutta suomalainen popmusiikkikenttä ja mediamaisema kuitenkin eroavat esimerkiksi yhdysvaltalaisesta kentästä huomattavasti erityisesti kokonsa puolesta. Täten yhdysvaltalainen tutkimus ei ole suoraan verrattavissa suomalaiseen kenttään, joten myös siksi suomalaista tutkimusta tarvitaan enemmän.

Justimusfilms on vuonna 2009 Haapavedellä perustettu kokoonpano, jonka jäseniä ovat Sami Harmaala, Joose Kääriäinen ja Juho Nummela. Tutkimukseni aikavälillä he ovat olleet 17–20-vuotiaita (Pennanen 2012: 38). He aloittivat tekemällä YouTube-videopalveluun sketsivideoita, joiden lisäksi he alkoivat myös tekemään humoristisia kappaleita, joissa he räppäävät ja laulavat. Vuonna 2014 he julkaisivat levyn *Wunderboy*, jonka kappaleet ovat yhtyeelle ominaisesti humoristisia. Justimusfilms-nimityksen lisäksi he käyttävät lyhyempää nimeä Justimus, joka on yhdistettävissä heidän musiikkiinsa. Nimi on käytössä heidän Spotify-profiilissaan ja levynsä kannessa, joten käytän sitä myös tässä tutkielmassa.

Satin Circus on nelihenkinen bändi, jonka jäseniä ovat Paul Uotila (basso), Kristian ”Krippe” Westerling (kitara ja laulu), Axel Kalland (koskettimet ja saksofoni) ja Olli Halonen (rummut), ja vuonna 2013 he ovat olleet ”noin 20-vuotiaita” (Aaltonen 2013: 32). Bändi on aloittanut vuonna 2010 (Aaltonen 2013: 32), ja he julkaisivat vuonna 2014 levyn *Expectations*. He myös osallistuivat Uuden Musiikin Kilpailuun vuonna 2015 kappaleellaan *Crossroads* (Rekola 2015: 7).

Kliffin jäseniä ovat Ville, Tomi, Elie ja Topias¹, jotka kaikki toimivat laulajina bändissä. Vuonna 2014, yhtyeen perustamisen aikoihin he olivat 17–19-vuotiaita (Alanko 2014c: 17–18). Alkuvuodesta 2014 he julkaisivat ensimmäisen singlensä *Mun jopo* sekä myöhemmin keväällä toisen kappaleensa *Maija*. Myöhemmin syksyllä Kliff julkaisi kolmannen, ja samalla viimeisen kappaleensa *Aseeton*. Bändin oli tarkoitus julkaista debyyttialbuminsa syksyllä 2014, mutta ensin levy lykkääntyi (Rekola 2014: 6), ja lopulta se jäi julkaisematta.

Aloitan tutkielmani esittelemällä analyysissäni käyttämäni tutkimusmenetelmät ja -aineistot. Aineistojen jälkeen käyn läpi aiempaa poikabänditutkimusta ja muuta aiheeni tarkastelua tukevaa teoreettista pohjaa, joiden avulla käyn läpi käyttämäni poikabändin määritelmän sekä fanitutkimusta. Ensimmäisessä analyysiluvussa käsittelen poikabändien jäseniin liitettyjä ominaisuuksia ja niiden ilmentymistä aineistoissani. Toisessa analyysiluvussa pureudun representaatioihin poikabändien faneista ja bändien suhteista tyttöihin. Lopuksi päätän tutkielmani yhteenvetoon, jossa käyn läpi tutkimustuloksiani suhteessa aiempaan tutkimukseen.

¹ Kliffin jäsenet esiintyivät mediassa pelkillä etunimillään, joten sukunimet eivät ole tiedossa.

2 Tutkimusmenetelmät ja -aineistot

2.1 Tutkimusmenetelmät

Käytän tutkimusmenetelminäni lähilukua, sisällönanalyysiä sekä koodaamista. Lähiluku on tietoista ja kurinalaista lukemista, jonka tavoitteena on saada syvempi ymmärrys luetusta (Brummet 2019: 8). Lähiluvun oppaanani käytän Barry Brummetin kirjaa *Techniques of close reading* (2019). Sisällönanalyysin tavoitteena on löytää aineistosta aiemman tutkimuksen pohjalta luotuja merkityksiä, joiden löytämisessä lähiluku auttaa. Sisällönanalyysin oppaanani toimii *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi* (Tuomi & Sarajärvi 2009). Sisällönanalyysin tekemisen apuna käytän myös koodaamista, jonka tarkoituksena on järjestellä aineistoista löydettyjä puhetapoja tai muita merkityssisältöjä teemoittain (Juhila 2021). Tarkastelen aineistojani lähiluvun keinoin, analysoin sisältöjä sisällönanalyysin keinoin ja käytän koodaamista löytämieni teemojen kategorisoimiseen ja jaotteluun.

Koska tutkin lehdissä nähtävää representaatiota, tukeudun myös representaatiotutkimukseen. Käytän representaatiotutkimuksen oppaanani Stuart Hallin artikkelia “The Work of Representation” teoksesta *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices* (2009 [1997]). Yksinkertaisimmillaan representaation voidaan määritellä tarkoittavan merkitysten rakentamista kielen avulla (Hall 2009 [1997]: 28). Tässä yhteydessä kieli ei tarkoita ainoastaan suullista tai kirjallista kieltä, vaan esimerkiksi kehollinen ilmaisu ja kuvat ovat myös kieliä, joiden avulla voidaan rakentaa merkityksiä. Tieteen Termipankki (2025) määrittelee representaation tarkoittavan havainnollistusta, esitystä tai kuvausta, joka edustaa ja ilmentää kohdettaan epäsuorasti. Tutkimukseni on konstruktionistista representaatiotutkimusta, eli kysyn, millaisin merkein representaatioita rakennetaan lehdissä ja millaista todellisuutta ne rakentavat (Hall 2009 [1997]: 25).

2.2 Tutkimusaineistot

Tutkimusaineistoinani ovat 2010-luvun teineille suunnatut aikakauslehdet *Miss Mix*, *Demi* ja *Koululainen*. *Miss Mix* ja *Demi* ovat enemmän teinitytöille suunnattuja, kun taas *Koululainen* on suunnattu kaikille kouluikäisille. Kävin läpi lehtien vuosikerrat 2013–2015, koska vuosi 2014 oli jokaiselle valitsemalleni bändille jollain tavalla merkittävä ja oletukseni oli, että tämän takia bändeistä voisi löytyä kyseiseltä vuodelta paljon materiaalia. Lavensin kuitenkin tutkimustani ajallisesti vuoden molempiin suuntiin saadakseni laajemman kuvan poikabändi-ilmiöstä lehdissä. Yksi tarkastelemistani lehdistä on julkaistu vuoden 2012 puolella (*Miss Mix*

2012), mutta koska kyseessä on joulukuun 2012 ja tammikuun 2013 numerot yhdistävä tupla-numero, olen ottanut sen mukaan tarkasteluun. Lehdistä tarkastelin toimituksen tekemiä tekstejä bändeistä saadakseni käsityksen, miten lehtien toimitukset käsittelevät bändejä. Tämän takia en ottanut mukaan tutkimukseeni lehtien lukijoiden lähettämiä mielipide- tai muita kirjoituksia, mutta aiheen jatkotutkimuksessa tällaiset tekstit voisivat olla mielenkiintoinen tarkastelun kohde. Bändeistä löytyi monenlaisia kirjoituksia, kuten haastatteluja, levyarvioita ja lyhyempiä sekä pidempiä artikkeleita.

Taulukkoon 1 olen eritellyt lehdissä esiintyvät artikkelit ja maininnat bändien ja lehtien jakautuman mukaisesti. Koska kaikki valitsemani lehdet ilmestyivät kerran kuussa, oli tarkasteltavani noin 36 lehteä. Osa numeroista, kuten *Miss Mix* 2012 1-2, oli kuitenkin tuplanumeroita, mikä laskee lehtien kokonaismäärää. Kokonaisuudessaan tutkimiani poikabändejä koskevia artikkeleita tai mainintoja löytyi 16, eli liki puolissa lehdistä.

Justimusta koskevia aineistoesimerkkejä löysin kolme kappaletta, yhden jokaisesta tutkimastani lehdestä. Kaikki artikkeleista olivat haastatteluja. *Satin Circus*sta oli *Miss Mixissä* ja *Demissä* yhdet haastattelut, *Demistä* löytyi lisäksi levyarvio sekä kappaleen maininta lehtien Soittolista -osiossa. *Koululaisessa* oli lisäksi kaksi muuta pienempää juttua bändistä. Kliffin näkyvyys lehdissä oli painottunut vahvasti *Koululainen* -lehteen, josta löytyi kuusi juttua bändistä. *Miss Mixissä* ei ollut mainintoja Kliffistä, koska *Miss Mixin* julkaiseminen lopetettiin ennen Kliffin ensimmäisen kappaleen julkaisua. *Demistä* löytyi yksi maininta bändistä, kuva toimituksen jäsenistä bändin kanssa, mutta ei yhtäkään kokonaista artikkelia. *Koululaisesta* löytyi kaksi useamman sivun artikkelia, ja neljä muuta pienempää tekstiä.

Taulukko 1. Lehtiartikkelien jakaantuminen bändien ja lehtien välillä.

	<i>Miss Mix</i>	<i>Demi</i>	<i>Koululainen</i>
Justimus	1	1	1
Satin Circus	1	3	2
Kliff	0	1	6

3 Tutkimuksen tausta ja käsitteistöä

3.1 Aiempi tutkimus

Käytän tutkielmani vertailukohteena Colemanin ja Lyonsin tutkimusta vuodelta 2024, joka tutki määrällisesti, miten poikabändeistä kirjoitetaan lehdissä verrattuna ei-poikabändeihin. Heidän tarkastelunsa kohteena oli 210 lehtiartikkelia esimerkiksi *The Guardianista*, *New York Timesista* ja *Rolling Stonesta*, ja jutut jakautuivat puoliksi poikabändejä ja ei-poikabändejä käsittelevien artikkelien kesken. Heidän tutkimansa lehdet olivat sanomalehtiä, eivätkä teinikäisille suunnattuja aikakauslehtiä kuten tässä tutkimuksessa, mutta heidän kategoriansa erilaisista poikabändistereotyyppioista ovat niin laajoja, että voin soveltaa niitä tutkimuksessani. Tutkimuksessaan he käyttivät neljää yleistä poikabändeihin liitettyä teemaa, joiden pohjalta he loivat hypoteesinsa siitä, miten nämä teemat ilmenisivät lehtikirjoituksissa. Teemoja olivat ikä/nuoruus, feminiiniset kuvaukset, viaton seksuaalisuus ja autenttisuus (Coleman & Lyons 2024: 1720). Colemanin ja Lyonsin hypoteesina oli, että kolmea ensimmäistä teemaa korostettaisiin poikabändeistä kirjoitettaessa ja autenttisuutta vähäteltäisiin. Lisäksi heillä oli yhtenä hypoteesinaan, että poikabändien faneista kirjoitettaisiin enemmän negatiiviseen sävyyn. Hypoteesi iän ja viattoman seksuaalisuuden korostamisesta tuli tutkimuksessa toteen, kuten myös hypoteesi autenttisuuden vähättelystä ja fanien negatiivisesta representoinnista (Coleman & Lyons 2024: 1728–1729). Ainoa teema, jossa merkittävää eroa ei löytynyt, oli feminiinisten kuvausten käyttäminen (Coleman & Lyons 2024: 1728). Käytän Colemanin ja Lyonsin tutkimuksen tuloksia suuntaa antavana ohjeena teemoista, joita poikabändeihin usein liitetään, mutten oletta saavani täysin samanlaisia tuloksia.

Tärkeänä aineistona tutkimukselleni on myös Mark Duffetin artikkeli ”Multiple damnations: deconstructing the critical response to boy band phenomena” (2013), jossa hän tarkasteli poikabändeistä käytyä keskustelua mediassa neljän teeman kautta. Teemoja olivat nuoruus, hyväksikäyttö/riisto (eng. *exploitation*), sukupuoli ja fanikunta sekä näiden teemojen risteämät. Medialla hän tarkoitti artikkelissaan esimerkiksi lehtiartikkeleita ja sosiaalisessa mediassa käytäviä keskusteluja, luoden yleiskuvaa poikabändeistä käytävästä keskustelukulttuurista. Colemanin ja Lyonsin (2024) tavoin Duffetkin nosti esiin poikabändien jäsenten nuoruuden korostamisen, joka hänen mukaansa rakentaa poikabändeistä representaatioita, joissa nuoruus on yhteyden ainoa ominaisuus. Hänen seuraava teemansa, hyväksikäyttö/riisto, liittyy myös poikabändeihin yhdistettyyn nuoruuteen. Vaikka muistakin musiikin genreistä on löydettyä sopimusongelmia liittyen bändien autonomiaan ja rahanahneisiin johtajiin, hänen

mukaansa ne voidaan poikabändeistä puhuttaessa nähdä jopa genrekonventioina. Poikabändiin kuulumisen myös nähdään usein enemmän työnä kuin musiikillisena itseilmaisuna, eli sitä pidetään epäaitona muusikkoutena. Näiden elementtien yhdistäessä syntyy kuva hyväksikäytetyistä bändin jäsenistä. Hyväksikäytön voidaan nähdä ulottuvan myös bändien faneihin, jotka ovat ”valheellisesti vieteltyjä” bändien puhtoisesta imagosta ja romanttisista rakkauslauhuista. Duffet kuitenkin kritisoi tätä ajatusta, sillä se luo faneista stereotypiaa, joka esittää fanit yksinkertaisina ja yhtenä homogeenisenä kollektiivina. Duffetin pohdinta poikabändeistä ja sukupuolesta liittyy myös vahvasti faneihin ja aiemmin mainittuun fanien viettelemiseen, sekä poikabändien näkemiseen epäaitoina. (Duffet 2013: 188–194.)

Siinä missä äsken esitellyt tutkimukset keskittyvät enemmän poikabändejä koskeviin diskursseihin, kuvaavat seuraavat aineistoni itse poikabändejä ja niiden imagoita. Tärkeä termi poikabändien tarkastelussa on ”the boy band formula” eli poikabändimalli. Poikabändimallin mukainen bändi koostuu 3–6 nuoresta miehestä, jotka osaavat tanssia ja laulaa. Jokainen heistä edustaa erilaista persoonallisuustyyppiä, jotta heidän yksilölliset ja bändinsä imagot ovat yhdistettävissä toisiinsa. Heitä massamarkkinoidaan yleisölle, joka koostuu isoimmalta osin esi-teini- ja teinityöistä, ja bändillä on ainutlaatuinen rooli fanien elämässä heidän toimiessaan siltana lapsuuden ja nuoruusiän välillä. Bändin jäsenet myös toimivat turvallisina ihastumisen kohteina nuorille faneilleen. (Mazzarella 2007: 131.)

Michelle Ann Abate käsitteli poikabändimallia artikkelissaan ” “Soda attracted girls like honey draws flies”: The Outsiders, the Boy Band Formula, and Adolescent Sexuality ” (2017), jossa hän vertasi mallia S. E. Hintonin *The Outsiders* -kirjaan (1967), joka kertoo yhdysvaltalaisista nuorista jengikonfliktin keskellä. Abate vertasi kirjan päähenkilöitä poikabändimalliin, ja näin vie mallia eteenpäin syventämällä sen eri osia. Artikkelissaan hän nosti esiin erityisesti poikabändien kappaleiden lapsille sopivan luonteen ja poikabändien epäseksuaalisen imagon, joiden vuoksi poikabändit toimivat turvallisina ihastumisen kohteina nuorille faneille (Abate 2017: 54). Poikabändeihin ihastuminen on turvallista, koska siihen ei liity emotionaalisia tai fyysisiä riskejä (Abate 2017: 47).

Poikabändien turvallisuutta korostaa myös Kai Arne Hansen artikkelissaan ”Fashioning a Post Boy Band Masculinity: On the Seductive Dreamscape of Zayn’s Pillowtalk” (2016), jossa hän tarkasteli entisen poikabändijäsenen Zayn Malikin muutosta bändistä lähtemisen jälkeen. Hansen määritteli poikabändien toimivan kolmella alueella; viattomuus, lapsellisuus ja epäaitous, joista kaksi ensimmäistä linkittyvät suoraan turvallisen ihastumiskohteen imagoon.

Bändit edustavat vaaratonta maskuliinisuutta puhtaana imagonsa kautta, mikä tekee vaikutuksen niin nuoriin tyttöihin kuin heidän vanhempiinsakin. (Hansen 2016: 195.)

Muita lähteitäni poikabändi-ilmion, representaatioiden ja stereotyypioiden tarkasteluun on esimerkiksi Liisa Tuomin väitöskirja *Poplaulaja mediassa* (2022), joka antoi mielenkiintoista näkökulmaa suomalaiseen mediamaisemaan. Vaikka hänen tutkimuksensa keskittyi naisartisteihin ja lehdistöön, löytyi hänen tutkimuksestaan tietoa suomalaisilta median ja populaarimusiikin kentiltä. Tuomi nosti myös esiin tärkeän ajatuksen siitä, ettei popmusiikkia voi määrittellä vain musiikillisin perustein, vaan se on määriteltävä suhteessa yleisöihin, tuotantoon, musiikkiteollisuuteen ja itse artistin tai genren ideologiaan (Tuomi 2022: 13).

Vaikka poikabändeistä ei ole olemassa paljon aiempaa tutkimusta, on olemassa oleva tutkimus oman tutkimukseni kannalta hyödyllistä. Suomalaisen poikabänditutkimuksen puutetta taas korjaa Tuomin väitöskirja, joka antaa näkökulmaa suomalaiseen media- ja popmusiikin kenttään. Monissa lähteissäni toistuvat samat tai hyvin samansuuntaiset teemat poikabändeistä puhuttaessa, mikä on hyvin hyödyllistä analyysini kannalta. Tutkimuskirjallisuudessa toistuvat teemat luovat ennako-odotuksia tutkimusaineistoissa esiintyville teemoille. Kaikkien lähteiden teemat ikään kuin tiivistyvät Colemanin ja Lyonsin (2024) tutkimukseen, jossa teemojen käsitteet ovat niin laajoja, että muiden aiempien tutkimusten teemat voidaan asettaa niiden alle. Kokonaisuudessaan lähteet luovat yhtenäisen kuvan poikabändien representaatiosta mediassa, minkä pohjalta on hyvä lähteä tarkastelemaan suomalaisia poikabändejä ja heidän representaatioitaan nuorille suunnatuissa aikakauslehdissä.

3.2 Poikabändin määritelmä

Lähteistäni löytyy useampia poikabändin määritelmiä, joiden pohjalta olen muovannut oman määritelmäni mahdollisimman osuvaksi. Tärkeänä lähteenä poikabändin määrittelyssä käytän Georgina Gregoryyn kirjaa *Boy Bands and the Performance of Pop Masculinity* (2019), jonka ensimmäisessä luvussa hän vertailee eri sanakirjojen määritelmiä poikabändille, yrittäen löytää kaikista osuvinta määritelmää. Suomenkielisistä sanakirjoista, kuten Kotimaisten kielten keskuksen kotus.fi -sivustolta, ei löydy määritelmää poikabändi-sanalle, joten joudun käyttämään ulkomaisten sanakirjojen määritelmiä.

Merriam-Webster-verkkosanakirja määrittelee poikabändin teini-ikäisistä tai kaksikymppisistä miehistä (eng. *male*) koostuvaksi pieneksi yhtyeeksi, joka esittää popmusiikkia erityisesti nuorille naisyleisöille (Merriam-Webster 2025). Cambridgen yliopiston sanakirja taas

määrittelee poikabändin olevan nuorista miehistä koostuva popmusiikkiryhmä, jonka jäsenet laulavat ja tanssivat (Cambridge Dictionary 2025), ja *Oxford English Dictionary* määrittelee poikabändin olevan nuorista miehistä koostuva ryhmä, jonka musiikki ja imago on suunniteltu vetoamaan ensisijaisesti teini-ikäisiin yleisöihin (Oxford English Dictionary 2025). Kaikissa kolmessa määritelmässä on nähtävissä päällekkäisyyksiä, mutta ne painottavat eri asioita.

Poikabändi-käsitteen määrittelemisen vaikeus tuo esiin pohdinnan, representoivatko poikabändit tietynlaista genreä, jolla on tunnistettavat konventiot ja koodit vai onko niiden koko olemassaolo riippuvainen epäjohdonmukaisista diskursseista (Gregory 2019: 8). Gregoryn poikabändin määritelmässä ja imagon tarkastelussa on nähtävissä aiemmassa luvussa mainittuja teemoja, kuten imagon puhtaus (Gregory 2019: 3) sekä aitouden ja epäaitouden kysymykset (Gregory 2019: 11), mutta hän tuo esiin myös muita teemoja. Hän mainitsee esimerkiksi yhteislaulun olevan tärkeä osa poikabändien esiintymistä (Gregory 2019: 11), sekä poikabändien vahvan yhteyden oheistuotteisiin, kuten eväsrasioihin (Gregory 2019: 62).

Tässä tutkielmassani määrittelen poikabändin nuorista miehistä koostuvaksi yhtyeeksi, jonka kaikki jäsenet laulavat vähintään taustoja, heillä jokaisella on oma roolinsa, ja fanikuntaan kuuluu paljon tyttöjä. Lisäksi heidän kappaleidensa sanoituksissa tytöt ovat nähtävissä toistuvana teemana. Tässä määritelmässä yhdistyvät niin eri sanakirjamääritelmät kuin aiemmassa tutkimuskirjallisuudessa mainitut teemat, jotka näen relevantteina poikabändiiden määrittelylle. Esimerkiksi Duffetin mainitsema riisto/hyväksikäyttö (Duffet 2013: 187) ei ole mielestäni relevantti osa poikabändin määrittelyä tässä kontekstissa, sillä se liittyy bändin taustalla toimiviin tekijöihin. Koska tutkin poikabändien representaatioita ja ulkoista imagoa, haluan määritelmässäni keskittyä siihen, miten bändi näyttäytyy ulospäin. Määritelmä ei ole täydellinen tai yleispätevä, mutta toimii tämän tutkielman kontekstissa.

Tarkastelemani bändit menevät kaikki tähän määritelmään, mutta bändeissä on nähtävissä painotuksia määritelmän eri osa-alueisiin. Satin Circuksen jäsenet soittavat soittimia, mikä antaa heille heti selkeät roolit bändin sisällä. Vaikka Krippe on määritelty bändin laulajaksi (Aaltonen 2013: 32), myös muut bändin jäsenet laulavat taustoja (Juho Rinne 2013). Kliffin tai Justimuksen jäsenet eivät soita soittimia, vaan he kaikki laulavat tai räppäävät. Justimus eroaa kahdesta muusta bändistä kappaleidensa osalta, sillä vaikka useiden heidän kappaleidensa aiheena ovat tytöt, ovat kappaleet humoristisia. Justimus on myös ainoa, jota lehdet eivät kutsu poikabändiksi, ja *Demin* haastattelussa he pohtivatkin, että poikabändi on ”ehkä liian kiltti termi kuvaamaan Justimusta” (Suominen ym. 2014a: 76). Olen kuitenkin ottanut heidät osaksi

tutkimustani, sillä tarkastelemissani lehdissä on nähtävissä heitä kohtaan samanlaista suhtautumista kuin kahta muuta bändiä kohtaan.

3.3 Fanius

Sanalla ”fani” voidaan viitata hyvin monenlaiseen fanikäyttäytymiseen ja kiinnostuksen tasoon satunnaisesta kuuntelijasta intohimoiseen superfaniin (Coleman & Lyons 2024: 1722). *The Routledge Companion to Media Fandom* -teoksen johdannossa Melissa A. Click ja Suzanne Scott pohtivat, millainen toiminta määrittelee faniuden ajassa, jossa fanius on siirtynyt marginaalikulttuurista valtavirtaan. Vaatiiko fanius aktiivista toimintaa ja uuden luomista esimerkiksi fanitaiteen muodossa, vai voiko faniuteen riittää fanitettavan tuotteen kuluttaminen esimerkiksi musiikkia kuuntelemalla? (Click & Scott 2018: 1–2.) Rukmini Pande argumentoi artikkelissaan ”Who Do You Mean by ‘Fan?’ Decolonizing Media Fandom Identity” (2018), että käsitys siitä, ketkä faneista ovat arvostetuimpia, on sotkeutunut erilaisten identiteettien merkitsijöiden verkkoon. Identiteetin merkitsijöistä merkittävimpinä hän mainitsi etnisyyden, sukupuolen ja seksuaalisuuden (Pande 2018: 319).

Fanikulttuurin ilmentyminen on sukupuolittunutta, ja siihen liittyy vahvasti termi ”makuuhuonekulttuuri” (eng. *bedroom culture*), jolla tarkoitetaan erityisesti tyttöjen harjoittamaa fanittamista yksityisissä tiloissa ja kavereiden kanssa. Sen sijaan julkisempia faniuden muotoja, kuten konserteissa käymistä ja levyjen keräilyä, pidetään enemmän miesfanien toimintana. Julkisesti näkyvä toiminta muodostaa faniuden julkisen kuvan, josta muodostuu faniuden mittapuun. Tällöin fanit, jotka osallistuvat ainoastaan makuuhuonekulttuuriin, jäävät näkymättömiksi, ja heidän faniuttaan saatetaan kyseenalaistaa. (Coleman & Lyons 2024: 1722–1723). Samanaikaisesti poikabändien faneista on esillä vahva stereotypia, joka esittää heidät tunteidensa vallassa olevina nuorina tyttöinä, joiden ylitunteellinen käytös johtuu sosiaalisesta toimintahäiriöstä (eng. *social dysfunction*) (Gregory 2019: 101).

Poikabändien faneista tehdyissä tutkimuksissa toistuvat nimitykset ”teenybopper” ja ”groupie”, jotka molemmat ovat naisfaneja alentavia termejä. ”Groupie”-nimitykseen liitetään negatiivisia konnotaatioita hyperseksuaalisuudesta, eikä termiä siksi yhdistetä poikabändien faneihin yhtä vahvasti kuin ”teenybopperia”, johon yhdistetään stereotyyppisiä feminiinisiä piirteitä, kuten ylipursuavia tunneilmaisuja, ja viattomuutta ja kokemattomuutta. Molempiin stereotypioihin yhdistetään ajatus tytöistä, jotka ovat bändien faneja vain heidän ulkonäkönsä takia. (Coleman & Lyons 2024: 1723–1724.)

Nuoret naisfanit ovat siis kierteessä, jossa heidän faniuttaan väheksytään, jos se ei näy tarpeeksi ulospäin, ja kauhistellaan, jos se näyttäytyy käytösnormeja rikkoen. Nuorten naisfanien korostaminen fanikunnissa mahdollistaa poikabändien väheksynnän, koska populaarimusiikin hierarkioissa juuri teinityttöjen kuluttama musiikki on väheksyttyä ja pilkattua. Musiikin hierarkioihin laittaminen ei ainoastaan arvota musiikkia hyväksi tai huonoksi, vaan myös suhtautuu alentavasti itse faneihin. (Hansen 2016: 197.) Poikabändien faneista olemassa olevat stereotyyppit ovat siis melko negatiivissävytteisiä.

4 Bändin ominaisuudet

4.1 Nuoruus ja lapsellisuus

Poikabändeistä tuotetaan viatonta maskuliinisuuden kuvaa, joka näyttäytyy harmittomana ja turvallisena heidän faneilleen ja fanien vanhemmille (Coleman & Lyons 2024: 1720–1721). Artikkelissaan “Fashioning a Post Boy Band Masculinity: On the Seductive Dreamscape of Zayn’s Pillowtalk” Kai Arne Hansen esittää, että poikabändien jäsenet ovat aikuisuuden kynnyksellä, mutta he eivät tee siirtymää pojista miehiksi, jolloin he luovat kuvaa utopistisesta ikuisesta nuoruudesta (Hansen 2016: 196). Nuoruuteen ja viattomuuteen liittyvänä teemana voidaan nähdä myös lapsellisuus (Hansen 2016: 195), joka näkyy bändin sisäisinä piloina ja hupsutteluna (Abate 2017: 56). Colemanin ja Lyonsin (2024: 1728) tutkimuksessa selvisi, että poikabändejä kuvattiin lehdissä heidän nuoruutensa ja ikänsä kautta kaksi kertaa enemmän kuin ei-poikabändejä. Tällainen poikabändien jäsenten nuoren iän painottaminen jäsentää poikabändeistä nähtävää mediarepresentaatiota niin, että nuoruus on päällimmäisin diskurssi poikabändien ja heidän faniensa representaatioissa (Duffet 2013: 188). Näin etuliite ”poika” sanassa ”poikabändi” muuttuu työkaluksi, joka mahdollistaa poikabändien musiikin laittamisen hierarkiaan muiden genrejen kanssa (Gregory 2019: 8).

Tarkastelemissani artikkeleissa muutamissa esimerkeissä tuodaan esille erityisen vahvasti poikabändeihin liitetty lapsellisuus. Satin Circuksen nimen syntyminen tyynysodan seurauksena tuodaan esille kahdessa eri jutussa, toinen *Miss Mixissä* ja toinen *Koululaisessa* (Aaltonen 2013: 32; Simola 2013: 9). *Demissäkin* on haastattelu, jossa puhutaan bändin nimen syntymästä, mutta sen syntytarinaa ei kerrota (Suominen ym. 2014b: 66). Tarina tyynysodasta rakentaa bändin jäsenistä kuvaa leikkimielisinä, ja täten vahvistaa representaatiota poikabändeistä utopistisena kuvana leikkimielisestä aikuisuudesta.

Lapsellisuuteen liittyvänä aiheena olevat pilat ja hassuttelu tulevat esille myös Kliffistä kertovassa artikkelissa. Koululainen järjesti kolmelle fanille mahdollisuuden päästä pelaamaan minigolfia Kliffin kanssa, ja tapaamisesta kertovassa artikkelissa kuvataan, kuinka ”tytöt naureskelevat poikien hauskoille jutuille ja pelleilyille” ja pojat kannustavat tyttöjä ja yrittävät häiritä toistensa suorituksia leikkimielisesti (Alanko 2014a: 26). Kannustamalla ja pelleilemällä he luovat itsestään isovelimäistä kuvaa nuorille faneille, joille idolilta saama kannustus voi merkitä todella paljon. Vitsailu ja pelleily myös osoittavat, etteivät he ota itseään liian vakavasti, mikä tekee heistä myös helpommin lähestyttäviä fanien silmissä.

Jokaisesta tarkastelemastani bändistä löytyi artikkeleita, joissa heitä kutsuttiin toimituksen toimesta pojiksi, ja tarkastelemistani kuudestatoista jutusta kaksitoista käytti tätä sanaa. Sanan käytön jakaantumisessa bändien välillä oli kuitenkin eroja. Justimuksen jäseniä kutsuttiin pojiksi vain yhdessä jutussa, kun taas Satin Circuksen ja Kliffin jäseniin viitattiin poikina lähes jokaisessa artikkelissa. Vaikka Justimuksen jäseniin ei viitattukaan poikina, tuotiin heidän nuoruutensa silti jollain tavalla esille jokaisessa jutussa esimerkiksi mainitsemalla jäsenten iät (Pennanen 2012: 38) tai se, että he olivat haastattelun aikaan armeijassa (Suominen ym. 2014a: 76). Kliffin jäsenet esittelevä artikkeli kutsui heitä poikien lisäksi nuorukaisiksi, ja nosti heistä erityisesti Villen esiin kutsumalla häntä nuoreksi mieheksi (Alanko 2014c: 17).

Bändien jäseniin viittaaminen poikina on keino viitata heihin kaikkiin kerralla ja niputtaa heidät yhteen sekä muistuttaa lukijaa heidän nuoruudestaan. Artikkelit eivät viittaa bändien jäseniin artisteina tai laulajina, jotka voivat ”poika”-nimitykseen verrattuna olla etäännyttäviä. Justimus eroaa muista bändeistä heistä käytettävien nimityksien osalta. Heitä kuvattiin pojiksi vain yhdessä artikkelissa (Mäkelä 2014: 2), ja sen sijaan heihin viitattiin koomikkoina (Mäkelä 2014: 2) ja YouTube-julkkiksina (Pennanen 2012: 38), jotka aikana ennen heidän levynsä julkaisua olivat osuvampia nimityksiä.

Tarkastelemani artikkelit siis vahvistavat representaatiota poikabändeistä nuorina ja lapsellisina. Tutkimallani aikavälillä bändien jäsenet ovat olleet vielä nuoria aikuisuuden kynnyksellä, eli noin 17–20-vuotiaita. Ikäväli on juuri sellainen, että nuorempien fanien silmissä bändiläiset näyttävät aikuisina, ja heitä vanhempien aikuisten silmissä he ovat hyvin nuoria. Poikabändien jäsenten lapsellisuus ei tule esiin monissa artikkeleissa, ja niissä joissa tulee, sitä ei korosteta tai ihmetellä, vaan se näyttää luonnollisena osana bändien jäsenten toimintaa.

4.2 Autenttisuus

Yleinen käsitys on, etteivät poikabändit tee ”aitoa” musiikkia (Coleman & Lyons 2024: 1721), mutta mitä on aito musiikki? Musiikin ”aitoutta” voidaan tarkastella autenttisuuden käsitteen kautta. Artikkelissaan ”Authenticity as a form of worth” Michael Strand määrittelee autenttisuuden olevan kaikkea, mikä ei ole väärennettyä (eng. *false*) tai imitaatiota (Strand 2013: 60). Autenttisuus ei kuitenkaan ole kovin selkeästi määriteltävissä, ja sitä voidaankin tarkastella monesta suunnasta, kuten identiteetin tai yksilöllisyyden näkökulmista (Coleman & Lyons 2024: 1722). Autenttisuutta pohtiessa on hyvä huomioida, miten jako aitoon ja epäaitoon on sukupuolittunutta; epäaitoutta ja siihen liitettyä kaupallisuutta pidetään usein

feminiinisinä piirteinä, kuten pop-genreä ylipäättään (Hansen 2016: 196–197). Väitettä pop-musiikin epäaitoudesta perustellaan musiikin sisällöllisillä seikoilla, joilla viitataan popkappaleiden sanoituksiin; kappaleiden tyhjät lupaukset romanttisesta rakkaudesta vetoavat tunne-elämältään epävakaiksi miellettyyn nuoreen kuulijakuntaan, ja tämä tekee popmusiikista epäaitoa (Tuomi 2022: 129). Miesrockmuusikkoja pidetään autenttisuuden mittarina, johon kaikkia muita verrataan (Tuomi 2022: 128), ja tällä mittarilla poikabändejä usein väheksytäänkin, jos he eivät tee itse kappaleitaan tai soita soittimia, vaikka miesrockmuusikkojen kohdalla tämä ei ole ongelma (Gregory 2019: 5). Samanaikaisesti, vaikka poikabändit tekisivätkin itse kappaleensa, pidetään heitä silti epäaitoina rock-musiikkiin ja sen periaatteisiin verrattuna (Duffet 2013: 190).

Tekijyyden lisäksi bändien autenttisuuteen liittyviä teemoja ovat kaupallistuminen (eng. *selling out*) ja bändien synty tarinat (Coleman & Lyons 2024: 1722). Termi ”sell out” on kokenut muutoksen merkityksessään. Alkuperäiseltä merkitykseltään sanapari on tarkoittanut loppuunmyytyä konserttia, mikä nähdään hyvänä asiana. 1970-luvulla termin käytössä tapahtui muutos, ja sitä alettiin käyttää negatiivisena kuvauksena bändeistä, jotka ovat valinneet rahan ja suosion oman taiteellisen vapautensa sijasta. (Coleman & Lyons 2024: 1722.) Bändien on siis oltava tarpeeksi suosittuja pärjätäkseen, mutta ne eivät saa olla liian suosittuja, jolloin niiden autenttisuus joutuu kyseenalaistetuksi. Poikabändien kohdalla tämä aiheuttaa ongelman, koska historiallisesti poikabändit ovat olleet hyvin suosittuja, erityisesti nuorten tyttöjen keskuudessa. Naisfanit ovat pitkään joutuneet systemaattisesti vähätellyiksi ja huomioimattomiksi (Coleman & Lyons 2024: 1723), ja esimerkiksi rock-piireissä teinityttöfaneja pidetään huonon maun merkitsijöinä (Coleman & Lyons 2024: 1719). Feminiinisyyttä pidetään vaarana ja häiriötekijänä musiikin autenttisuudelle (Bannister 2006: 91), ja siksi yhdistelmä liiasta suosiosta – erityisesti teinityttöjen keskuudessa – voi rakentaa poikabändeistä kuvaa epäautenttisina. Bändien synty tarinoilla viitataan siihen, kuinka monet poikabändit ovat syntyneet tarkoituksellisesti esimerkiksi lauluohjelmien kautta, kuten muun muassa One Direction ja The Monkees (Coleman & Lyons 2024: 1722). Tästä syystä poikabändin jäsenyys nähdään enemmän työnä kuin musiikillisen itseilmaisun keinona tai jäsenten orgaanisen ystävyuden tuloksena (Duffet 2013: 189).

Tarkastelemastani lehtiaineistosta löytyi useampia mainintoja liittyen jokaisen kolmen bändin autenttisuuteen. Suurin osa autenttisuuteen liittyvistä maininnoista liittyi bändin muodostamiseen, mutta yhdessä artikkelissa mainittiin bändin kaupallistumisen mahdollisuus. Bändien muodostumisista puhuttaessa useassa artikkelissa tuotiin esiin myös bändin nimien

syntytarinat. Justimuksen kohdalla syntytarinassa mennään vielä bändin syntymääkin syvemmälle, ja kerrotaan bändin jäsenten ystävystymisestä lapsuudessa jopa kahdessa artikkelissa (Pennanen 2012: 38; Mäkelä 2014: 2). Myös Satin Circusta koskevissa artikkeleissa mainitaan bändin jäsenten tunteneen toisensa jo ennen bändin muodostamista (Aaltonen 2013: 32; Suominen ym. 2014b: 66). Kliffin muodostumistarina eroaa kahdesta muusta siinä, etteivät kaikki bändin jäsenet ole tunteneet toisiaan ennen bändin muodostamista, vaan idea bändin perustamisesta lähti yhdestä jäsenestä, joka sitten keräsi muut bändin jäsenet mukaansa (Puranen 2014: 8). Jokainen bändeistä on artikkelien perusteella syntynyt orgaanisesti jäsenten omasta halusta, ja bändien nimet ovat myös jäsenten itse keksimiä.

Bändien kaupallistumisesta puhutaan vain yhdessä Justimusta koskevassa haastattelussa, jossa haastatteli kysyy suoraan heidän ajatuksiaan kaupallistumisesta. Sami vastaa kysymykseen vastakysymyksellä ”Jos olet palomies ja saat palkkaa, oletko silloin huono palomies?” (Pennanen 2012: 40). Vastausta on lehden toimituksessa pidetty niin merkittävänä, että se on nostettu haastattelusta erikseen esille suuremmalla fontilla. Kaupallisuus tulee samassa haastattelussa esiin myös ensimmäisen haastattelukysymyksen vastauksessa, jossa jäsenet kertovat Justimusfilmsin synnystä: aluksi videoiden tekoon käytettiin halpaa videokameraa, mutta haastattelun aikaan se on päivitetty järjestelmäkameraan (Pennanen 2012: 38). Maininta kamerosta vahvistaa kuvaa autenttisesta itse tekemisestä. Itse tekemisen kuvaa vahvistetaan myös toisessa haastattelukysymyksessä, jossa ryhmän jäseniltä kysytään heidän kappaleidensa ja sketsien inspiraation lähteistä. Haastattelussa tuodaan vahvasti esille se, että Justimuksen jäsenet tekevät itse kaiken tuotantonsa. Vuonna 2014 julkaistussa *Koululaisen* haastattelussa Justimuksen jäsenet kertovat hieman levyn tekemisestä studiossa (Mäkelä 2014: 2). He vertaavat, millaista oli äänittää studiossa verrattuna kotona äänittämiseen. Maininta musiikin äänittämisestä ”makkarin oven takana” ja kaiun minimointi ”erilaisin virityksin” (Mäkelä 2014: 2) luovat kuvaa vahvasta autenttisesta itse tekemisestä materiaaleilla, joita sattuu olemaan käytössä.

Satin Circuksen biisien tekemisestä mainitaan yhdessä haastattelussa, jossa kerrotaan kaikkien bändin jäsenten osallistuvan biisien tekoon (Aaltonen 2013: 32) sekä levyarvostelussa, jossa bändi saa ”plussaa” siitä, että he säveltävät, sanoittavat ja soittavat kappaleensa itse (Salonen 2014: 81). Oletuksena siis on, etteivät poikabändit tekisi itse kappaleitaan, jolloin itse tekeminen on positiivinen yllätys. Kliffin kappaleiden tekemisestä ei sen sijaan löydy mainintoja, mutta Tomin mainitaan tehneen kappaleita 12–13-vuotiaasta asti (Alanko 2014c: 17).

Bändien autenttisuutta tuodaan siis esille lehtien artikkeleissa suhteellisen paljon. Artikkeleissa painottuvat erityisesti bändien muodostamisiin liittyvät tarinat, joissa painotetaan bändien muodostuneen bändien jäsenten omasta halusta. Poikabändien jäsenyys nähdään usein enemmän työnä kuin puhtaasti musiikin tekemisen halusta syntyneenä ilmiönä (Duffet 2012: 189), joten tarkastelemani artikkelit ovat tärkeässä roolissa poikabändirepresentaatioiden purkamisessa ja uudelleenrakentamisessa. Myös itse tekemisen korostaminen muovaa poikabändirepresentaatioita vastauksena oletuksiin, että poikabändien jäsenet eivät tee itse musiikkiaan.

4.3 Roolitukset bändin sisällä

Yksi poikabändejä määrittelevä piirre on bändin jäsenten erilaiset roolit ja artistipersoonat, joita voidaan aiemman poikabänditutkimuksen perusteella nimetä jopa kuusi (Abate 2017: 51). Abate nimeää artikkelissaan nämä kuusi persoonallisuuden tyyppiä olevan fiksu, söpö/hurmuri (eng. *heartthrob*), hiljainen, hauska, paha poika/kapinallinen ja isovelji (Abate 2017: 51–52). Erilaiset roolit ja persoonat mahdollistavat sen, että bändin jäsenet saavat kaikki olla omia yksilöitään ja erottua toisistaan. Koska bändejä markkinoidaan faneille ihasutumisen kohteina (Gregory 2019: 71; Abate 2017: 47), luovat erilaiset roolit myös faneille mahdollisuuden valita oman suosikkijäsenensä. Erilaisten roolien lisäksi myös jäsenten ulkonäöllä on merkitystä heidän erottamisessaan toisistaan, ja jokaisella jäsenellä tulisi olla jokin piirre, joka erottaa hänet muista bändin jäsenistä (Gregory 2019: 12).

Tarkastelemistani artikkeleista löytyi hyvin vaihtelevasti bändien jäsenten selkeää roolittamista. Satin Circuksesta kertovissa artikkeleissa ei ollut selkeää roolijakoa muuten, kuin roolien jako soittimien perusteella. Justimuksen jäsenten roolien jaosta löytyi yksi maininta haastattelusta, jossa Joose kertoo Samin säveltävän heidän biisinsä ja olevansa kolmikon ainoa, joka ymmärtää musiikista mitään (Suominen ym. 2014a: 76). Toisessa haastattelussa Sami kertookin miettineensä jatkavansa korkeakouluun musiikkialalle opiskelemaan (Pennanen 2012: 40), mikä viestii hänen kiinnostuksestaan musiikin tekemistä kohtaan. Erityisen roolin antaminen Samille tulee kuitenkin esimerkeissä bändin sisältä, eikä lehtien toimituksilta.

Kliffistä löytyi kaksi pienempää juttua, joissa heille annetaan erilaisia rooleja, ja yksi pidempi artikkeli, joka keskittyy heidän roolittamiseensa ja siten erojen tekemiseen heidän välilleen. Jo artikkelin otsikko, ”Neljä hurmaavaa persoonaa” (Alanko 2014c: 16–18) johdattelee lukijaa ihastumaan bändin jäsenten keskinäisiin eroavaisuuksiin. Artikkelissa jokaiselle jäsenelle on annettu oma osionsa sivulla, ja osioissa on heistä kuvat pitelemässä kehyksissä kuvia

lapsuudestaan. Jokaisella on omanlaisensa poseeraus, ja jokaisesta jäsenestä kertova lyhyt tekstikappale on otsikoitu heidän roolillaan. Elie on ”hymyilevä urheilijapoika”, Topias ”fiksutyyliniekka”, Ville ”hauska tanssipöytä” ja Tomi ”muusikko isolla M:llä”. Bändin jäsenille annetaan artikkelissa siis hyvin selkeät roolit. Aiemmin mainituista Abaten erilaisista poikabändeissä näkyvistä persoonallisuuksista nousevat heti esiin fiksun ja hauskan jäsenen roolit (Abate 2017: 51–52), jotka annetaan artikkelissa Topiakselle ja Vिलлelle. Villen rooli bändin hauskana jäsenenä tuodaan esiin myös toisessa lyhyessä jutussa, jossa Kliff kertoo rutiineistaan ennen keikkaa, mihin kuuluvat Villen kertomat huonot vitsit keikkabussissa (Rekola 2014: 6). Vaikka Elien urheilijan ja Tomin muusikon roolit eivät vastaakaan Abaten määrittelemiä rooleja, ovat roolit tarpeeksi erilaisia, että ne erottavat jäsenet toisistaan. Lisäksi kaikilla bändin jäsenillä on omanlaisensa pukeutumistyyliä, jotka tuovat esiin heidän persooniaan ja erottavat heidät toisistaan.

Kliffin sisäiset roolitukset tuodaan esille toisessakin lyhyemmässä artikkelissa, joka on julkaistu viikko heidän ensimmäisen kappaleensa julkaisun jälkeen. Artikkelin tavoitteena on esitellä uusi bändi mahdollisille faneille. Artikkelin on ensimmäinen tarkastelemistani lehdissä tehty juttu Kliffistä, joten kyseessä voi olla mahdollisesti ensimmäinen maininta bändistä missään printtimediassa. Ensimmäisenä bändistä kirjoitettuna juttuna artikkelilla on erityinen merkitys siinä, millaista kuvaa bändistä aletaan rakentaa. Bändin jäsenet nimetään ja heille annetaan samat muusikon, urheilijan, hauskuuttajan ja fiksun tyyppien roolit (Puranen 2014: 8), kuin aiemmin mainitussa artikkelissa. Artikkelin on lyhyt, eikä siinä ole paljon tilaa esitellä bändin jäseniä, joten yhdellä persoonallisuuden piirteellä roolittaminen on keino erottaa bändin jäsenet toisistaan mahdollisimman yksinkertaisesti. Näin faneilla on mahdollisuus löytää lempijäsenensä jo ensimmäisestä jutusta, eikä päätöstä tarvitse pohjata ainoastaan jäsenten ulkonäköön.

Tarkastelemistani artikkeleista löytyi vaihtelevasti roolitukseen liittyviä teemoja, mutta myös roolitusten vaihtelevuus antaa tärkeää informaatiota tarkastelemistani bändeistä. Poikabändejä määrittelevässä luvussa mainitsin poikabändiyden skaalan, jolle tarkasteleman bändit asettuvat hieman eri kohtiin. Kliff on bändeistä stereotyyppisin poikabändi, jonka kaikki jäsenet keskittyvät laulamiseen, Satin Circus on poikabändi, jonka jäsenet laulavat yhdessä, mutta he myös soittavat soittimia, ja Justimuksen kaikki jäsenet laulavat ja räppäävät heidän humoristisissa kappaleissaan. Satin Circuksen jäsenillä on soittimiensa kautta automaattisesti tietynlaiset roolit, joten heidän ei tarvitse niin vahvasti roolittaa itseään muiden ominaisuuksien perusteella. Justimuksella sen sijaan on erityinen asema YouTube-videoidensa ansiosta. He

ovat julkaisseet ensimmäisen videonsa vuonna 2009 (YouTube 2025), joten heidän faneillaan on ollut vuosia aikaa tutustua yhtyeen jäseniin heidän videoidensa kautta, ennen kuin he julkaisivat levynsä vuonna 2014. Tämän takia lehtien rooli bändin esittelijöinä on erilainen kuin esimerkiksi Kliffillä, joka päätyi lehteen vain viikko ensimmäisen kappaleensa julkaisun jälkeen (Puranen 2014: 8). Kliffin jäsenten vahva roolittaminen menee yhteen aiemman tutkimuksen kanssa, joissa bändien jäsenten roolittaminen nähdään olennaisena osana bändien markkinointia (Abate 2017: 51; Gregory 2019: 12). Kliffin jäsenten roolittaminen rooleihin, joita Abate (2017: 51–52) listaa, vahvistaa representaatiota, että poikabändeissä esiintyy tietynlaisia toistuvia rooleja.

5 Bändit, fanit ja tytöt

5.1 Fanien representaatiot

Kuten on jo aiemmin tullut esille, poikabändejä markkinoidaan erityisesti nuorille tytöille, ja suurin osa poikabändien faneista on tyttöjä. Coleman ja Lyons (2024: 1729) saivat tutkimuksessaan selville, että isoin ero poikabändeistä ja ei-poikabändeistä kirjoitettujen juttujen välillä on siinä, miten faneista kirjoitetaan, eikä sävy ole positiivinen poikabändien faneista kirjoitettaessa. Toistuvat negatiiviset representaatiot naisfaneista vahvistavat hierarkkista jakoa korkeaan ja matalaan kulttuuriin populaarikulttuurissa, joka jo valmiiksi väheksyy teinityttöjen kiinnostuksien kohteita (Hansen 2016: 197), koska mediasisällöt refleктоivat dominoivaa valkoista mieskulttuuria (Coleman & Lyons 2024: 1720). Colemanin ja Lyonsin (2024) tutkimuksesta poiketen tarkastelemisani artikkeleissa faneista kirjoitetaan enimmäkseen positiiviseen sävyyn, ja faniudesta palkitaan esimerkiksi tapaamisella bändin kanssa (Alanko 2014a: 26–27). Varmasti merkittävin syy erolle on lehtien lukijakunnissa; Coleman ja Lyons (2024) tarkastelivat tutkimuksessaan sanomalehtiä, kuten *The Guardian* ja *New York Times*, jotka on suunnattu aikuisille lukijoille, kun taas tässä tutkielmassa tarkasteleman lehdet on suunnattu teineille ja tytöille, eli poikabändien kohdeyleisöille.

Fanien merkitys bändeille tuodaan esille useissa tarkastelemisani artikkeleissa, erityisesti Kliffistä kertovissa artikkeleissa. Fanitapaamisesta kertovassa artikkelissa Kliffin Topias kerroo, että he haluavat fanien olevan isosti mukana kaikessa, mitä he tekevät (Alanko 2014a: 27). Fanit antavat heille energiaa ja tukea (Rekola 2014: 6; Alanko 2014b: 9), ja fanit esittävät voimavarana ja oleellisena osana bändin toimintaa. Fanien representaatio on siis enimmäkseen positiivista.

Fanitapaamisesta kertovassa artikkelissa Kliffin fanit saavat yhteisölleen nimen klifferit (Alanko 2014a: 26). Useiden artistien faniyhteisöllä on oma erityinen nimensä, niin ulkomailla (Richards 2012) kuin Suomessakin (Wetterstrand 2016). Er-päätteen lisääminen artistin nimen perään on yleinen tapa muodostaa faniyhteisön nimi, ja kliffereiden nimitys seuraakin tätä kaavaa.² Kliff on aineistoni perusteella erityinen siinä, että he ovat bändeistä ainoa, jonka fanikunnalle annetaan nimi. Fanitapaamisesta kertova artikkeli on julkaistu vain muutama kuukausi ensimmäisen singlen julkaisemisen jälkeen, eli bändin faniyhteisö on artikkelin

² Esimerkiksi One Directionin fanit ovat directionereita, Justin Bieberin fanit ovat beliebereitä (Richards 2012), suomalaisen Robinin fanit ovat robinereita ja Isac Elliotin fanit ovat elliotereja (Wetterstrand 2016).

julkiasuaikaan ollut vielä hyvin nuori. Faniyhteisön nimeäminen luo vaikutelman, kuin bändi ja fanit olisivat olleet koossa pidempään kuin muutamia kuukausia. Se myös antaa faneille termin, jolla identifioida itseään.

Coleman ja Lyons löysivät tutkimuksessaan toistuvia teemoja liittyen siihen, miten poikabändien faneista kirjoitellaan lehdissä. Heidän tarkastelemissaan jutuissa toistuivat maininnat äärimmäisistä fanittamisen ulostuloista, kuten hysteriaa ja pakkomielleisyydestä, ja dehumanisoivat kuvaukset kiljuvista faneista (Coleman & Lyons 2024: 1729). Tarkastelemistani artikkeleista löytyi yksi artikkeli, jonka fanikuvaus lähentelee tällaista stereotyyppisen negatiivista kuvausta poikabändien faneista. Artikkelissa mainitaan tilanne, jossa Satin Circuksen Paul oli joutunut kuntosalilla ”kiljuvien cheerleadereiden” piirittämäksi, samalla kun ”bodarit” ihmettelivät tilannetta (Suominen ym. 2014b: 66). Nimityksiin ”cheerleader” ja ”bodari” on yhdistettävissä konnotaatioita sukupuolesta ja käytöksestä. Artikkelissä vahvistaa stereotyyppiä faneista, jotka eivät osaa kontrolloida tunteitaan julkisilla paikoilla ja aiheuttavat häiriötä. Termien ”bodari” ja ”cheerleader” välillä on myös nähtävissä vastakkainasettelu: ”bodarit” ovat salilla tekemässä töitä, kun taas ”kiljuvat cheerleaderit” aiheuttavat häiriötä. Artikkelissä unohtaa sen, että ”kiljuvat cheerleaderit” ovat myös olleet salilla jo valmiiksi, eivätkä tulleet sinne vain Paulin takia.

Miss Mixin haastattelussa Justimuksen jäsenet puhuvat huomiosta ja saamistaan yhteydenotoista. Heiltä kysytään, onko suosio koskaan ärsyttänyt, ja kolmikko kertoo mukavista ja ikävistä fanitapaamisista. He kertovat sen olevan mukavaa, kun fanit tulevat juttelemaan ja pyytämään nimmaria. Häiritsevää sen sijaan on, jos ”käydään päälle ja halitaan hengiltä”, seurataan ja ”kyyllätään” tai huudellaan videoiden repliikkejä julkisilla paikoilla. He myös kertovat saaneensa häirikköpuheluita tytöiltä. (Pennanen 2012: 40.) Mukavien ja häiritsevien kohtaamisten erotuksena ovat käytöstavat, joita kaikki häiritsevät käyttäytymismuodot rikkovat. Päälle käyminen ja ”hengiltä haliminen” rikkovat ihmisen henkilökohtaista koskemattomuutta ja ”kyylläminen” eli tuijottaminen, julkisilla paikoilla huutelu ja häirikköpuhelut rikkovat käyttäytymismormeja. Haastattelun kysymyksenasettelu, ”Onko suosio koskaan ärsyttänyt?”, johdattelee bändiä kertomaan enemmän suosion negatiivisista seurauksista ja ikävistä fanitapaamisista, kuin miten neutraalimpi kysymyksenasettelu ohjaisi vastaamista. Vaikka bändin antamat esimerkit negatiivisista kohtaamisista ovat hieman liioiteltuja, rakentavat ne silti negatiivista representaatiota faneista.

Samassa *Miss Mixin* haastattelussa Justimuksen jäsenet kertovat saaneensa tytöiltä fyysisiä kirjeitä, kun heiltä kysytään, ovatko he saaneet paljon yhteydenottoja tytöiltä. Joose myös paljastaa Juhon saavan heistä eniten yhteydenottoja. (Pennanen 2012: 40.) Päätös kysyä tyttöjen yhteydenotoista fanien sijasta ohittaa yhtyeen miespuoliset fanit kokonaan, mutta ilmiö on selitettävissä haastattelun kontekstilla. Haastattelu on julkaistu *Miss Mixissä*, joka on tytöille suunnattu lehti, ja haastattelun muissakin kysymyksissä korostuvat yhtyeen jäsenten asenteet ja suhteet tyttöihin. Fanikirjeiden kirjoittaminen ei ole mitään uutta 2010-luvulle, vaan fanikirjeet ovat olleet olemassa ilmiönä jo 1800-luvulla (Cranfield 2014: 71). Fanikirjeitä voidaan pitää yhtenä makuuhuonekulttuurin ilmentymänä, sillä kirjeiden kirjoittaminen on yksityistä, eikä näy ulospäin muille kuin kirjeen vastaanottajalle. Maininta kirjeiden saamisesta luo kuvan, että bändi on fanien saavutettavissa myös yksityisemmin, kuin vain YouTube-kommenttien kautta.

Tarkastelemisani artikkeleissa on löydettävissä monenlaista fanien representaatiota vaihtelevasti negatiivisesta positiiviseen. Negatiivisen fanikäytöksen kuvauksissa on nähtävissä stereotyyppioita tunteellisista faneista, jotka eivät osaa käyttäytyä ja aiheuttavat häiriötä (Suominen ym. 2014b: 66). Samanaikaisesti positiiviset kuvaukset taas rakentavat representaatiota faneista voimavarana (Rekola 2014: 6), ja bändin tukijoina (Alanko 2014a: 27). Fanirepresentaatioiden jakautumisessa lehtien välillä on nähtävissä selkeä ero: negatiiviset kuvaukset olivat *Miss Mixissä* ja *Demissä*, jotka on suunnattu hieman vanhemmille teinitytöille, ja *Koululaisessa*, joka on suunnattu nuoremmille lapsille sukupuolesta riippumatta, oli vain positiivisia fanirepresentaatioita. *Koululaisessa* näkyvät positiiviset fanirepresentaatiot purkavat vallassa olevia negatiivisia fanistereotyyppioita, kun taas *Miss Mixin* ja *Demin* representaatiot vahvistavat niitä.

5.2 Bändit ja tytöt

Poikabändejä markkinoidaan faneille mahdollisina tulevaisuuden poikaystävinä ja joissain tilanteissa faneille luodaan jopa valheellista illuusiota, että heillä olisi mahdollisuus olla suhteessa bändin jäsenten kanssa. Illuusion ylläpitämiseksi bändien jäseniä voidaan jopa kieltää päätyvästä vakaviin parisuhteisiin, koska parisuhde voisi herättää fanien vihan. Poikabändeistä luodaan kuvaa viattomina ja saavutettavina kaikenlaisen seksuaalisuuden minimoinnilla. (Gregory 2019: 71). Gregory (2019: 7) esittää, että osa poikabändien vetovoimasta johdetaan heidän viattomuudestaan, joka tuo vaihtelua hyperseksualisoituun yhteiskuntaan.

Poikabändit tarjoavatkin nuorille faneille alustan romanssien kokeiluille ilman emotionaalisia tai fyysisiä riskejä (Abate 2017: 47).

Illuusiota bändien saavutettavuudesta voidaan vahvistaa esimerkiksi biisien lyriikoilla tai haastatteluilla. *Miss Mixissä* tehdyssä haastattelussa Justimuksen jäseniltä on kysytty suoraan seurustelevatko he, millaisista tytöistä he pitävät ja voisivatko he seurustella fanin kanssa (Pennanen 2012: 40). Vain yksi jäsenistä kertoi seurustelevänsä, joten muiden jäsenten myöntäessä, että voisivat seurustella fanin kanssa, haastattelukysymykset vahvistavat kuvaa heidän saatavuudestaan faneille. Myös jäsenten listaamat piirteet, joista he tytöissä pitävät (persoonallisuus ja aitous), ovat sellaisia, joihin jokainen lukija voi varmasti samaistua. Vastaus tyttöjen persoonallisuudesta on toimituksessa nähty niin merkittävänä, että se on nostettu haastattelun otsikoksi. Haastattelun otsikko, ”Justimus: Tytön pitää olla persoonallinen” (Pennanen 2012: 38–40) nostaa heidän suhteensa tyttöihin etualalle, vaikka suurin osa haastattelusta keskittyy videoiden tekemiseen.

Justimus ei ole bändeistä ainoa, jonka jäsenistä luodaan kuvaa, että he olisivat fanien saatavilla. Satin Circuksesta kertovan artikkelin yhteydessä vinkataan siirtymään lehden nettisivuille, joilta on löydettävissä lisämateriaalia, joka ei ollut päätynyt lehden artikkeliin. Tässä tapauksessa kyseessä on video, jossa bändin jäsenet kertovat vinkkinsä tyttöjen hurmaamiseen (Suominen ym. 2014b: 66). Artikkelin on *Demi*-lehdestä, ja lisämateriaali on lehden nettisivuilla, jotka ovat molemmat teinitytöille suunnattuja. Heteronormatiivisen kulttuurin kontekstissa videon konsepti näyttäytyy enemmän mahdollisuutena faneille kuvitella itsensä bändin hurmauksen kohteena, kuin tyttöjen hurmaamiseen opastavana videona. Fanit saavat myös videon kautta katsauksen bändin jäsenten persooniin eri tavalla kuin pelkän kirjallisen artikkelin kautta.

Haastattelujen lisäksi illuusiota ja fantasiaa poikabändien jäsenistä voidaan rakentaa kappaleiden lyriikoiden avulla. Poikabändien esittämä maskuliinisuus on tyypillisesti pehmeää ja viatonta (Coleman & Lyons 2024: 1721), eikä jäsenten esiintyminen ole seksuaalisesti vihjailevaa (Abate 2017: 54), mikä näkyy kappaleiden nimissä sekä lyriikoissa. Osuvia esimerkkejä kansainvälisesti menestyneiltä poikabändeiltä ovat esimerkiksi The Beatlesin *I Want To Hold Your Hand* ja One Directionin *What Makes You Beautiful*, joiden nimet huokuvat viattomuutta.

Demin Soittolista -osion esittely Satin Circuksen kappaleesta *Emma* (Lainto 2013: 67) tiivistää yhteen lauseeseen poikabändien kappaleiden ytimen: ”Mukana laulaessa voi vain toivoa,

että omakin nimi olisi Emma” (Lainto 2013: 67). Kappaleen aiheet ovat siis sellaisia, että kuulijat mielellään samaistuvat niihin, ja kokemusta parantaisi vain se, että kappale olisi kohdennettu suoraan kuulijalle. Kappaleiden kohdentamisesta kuulijoille mainitaan myös Kliffistä kertovassa artikkelissa, jossa he mainitsevat kappaleensa *Maija*. Faneilla oli mahdollisuus lähettää selfievideoita musiikkivideota varten, koska videon tarkoituksena oli ”välittää sanomaa, että kuka tahansa voi olla Maija”. Kliffin Tomin mukaan kuka tahansa, iästä tai ulkonäöstä riippumatta, voi olla ”jalat alta vievä” Maija. (Alanko 2014a: 27.) ”Maija” on siis vain konsepti, johon fanit voivat projisoida itseään.

Demissä julkaistussa Satin Circuksen levyarviossa kerrotaan levyn jokaisen kappaleen käsittelevän tyttöjä ja liittyvän teemoiltaan hauskanpitoon ja hempeilyyn. Arvostelu nostaa esiin esimerkikikappaleena *Popster* -kappaleen, jonka kertosäkeessä hoetaan ”OMG, you and me”. (Salonen 2014: 81.) Kuvailut Satin Circuksen levystä menevät yhteen olemassa olevien poikabändirepresentaatioiden kanssa. Lyriikkaesimerkki tuo esille poikabändien viattomuuden ja taipumuksen hassutteluun. Kappaleen lyriikoiden osoittaminen kuulijalle antaa kuulijalle myös mahdollisuuden kuvitella itsensä kappaleen narratiiviin.

Bändien suhteista tyttöihin kertovien artikkeleiden esiintymisessä lehdissä on nähtävissä eroja. *Miss Mix* ja *Demi* kysyvät suoraan bändien seurustelutilanteista (Pennanen 2012: 40) ja heidän keinojaan tyttöjen hurmaamiseen (Suominen ym. 2014b: 66), eli bändien jäsenten henkilökohtaisia kokemuksia. Koululainen sen sijaan kertoo Kliffin suhteesta tyttöihin heidän kappaleidensa kautta (Alanko 2014a: 27), jolloin asia ei ole niin henkilökohtainen. Ero lehtien välillä voi johtua lukijakunnista; *Miss Mix* ja *Demi* on suunnattu vanhemmille teineille, jolloin niissä voidaan käydä läpi myös suhdeasioita, jotka voitaisiin nähdä epäsovivina *Koululaisessa*.

6 Yhteenveto

Olen tässä tutkielmassa tarkastellut suomalaisia 2010-luvun poikabändejä ja niiden representaatioita kolmessa teinille suunnatussa aikakauslehdessä. Poikabändejä koskevissa lehtiartikkeleissa oli löydettävissä toistuvia teemoja ja tapoja rakentaa representaatioita, mutta tavoissa rakentaa kuvaa poikabändeistä oli eroja lehtien välillä lehtien kohdeyleisöjen mukaisesti. Toinen suuri ero lehtien välillä oli myös artikkelien määrässä. *Koululaisessa* oli eniten tarkasteluun sopivia artikkeleita, mutta suurin osa lehdestä löytyvistä artikkeleista koski Kliffiä. Artikkeleiden enemmistön keskittyminen yhteen lehteen ja sen sisällä yhteen bändiin voi aiheuttaa tutkimuksen painottumista tiettyyn suuntaan. Yhteen bändiin painottumisesta huolimatta artikkelit rakentavat poikabändirepresentaatioita, jotka ovat tutkimuksen arvoisia. *Koululaisessa* rakennetut representaatiot bändeistä ja bändien faneista ovatkin, mahdollisesti lukijakunnasta johtuen, hyvin positiivisia.

Koululainen on enemmän lapsille suunnattu, kun taas *Miss Mix* ja *Demi* ovat enemmän teinikäisille suunnattuja. *Miss Mixissä* ja *Demissä* olevissa artikkeleissa tuotiin enemmän esille bändien jäsenten suhteita tyttöihin, kun taas *Koululaisessa* ei ollut mitään aiheeseen viittavaa. Tutkimusaineistoistani vain pieni osa artikkeleista mainitsi bändien fanit, mutta kaikkien bändien faneista löytyi mainintoja. Ero lehtien lukijakunnissa näkyi vahvasti lehtien fanirepresentaatioissa, jotka olivat *Koululaisessa* positiivissävytteisiä ja *Miss Mixissä* ja *Demissä* negatiivissävytteisiä.

Kuten aiemmasta tutkimuksesta tuli ilmi, poikabändien representaatiot varsinkin uutismediassa ovat olleet verrattain negatiivissävytteisiä, erityisesti bändien autenttisuutta käsitellessä (Coleman & Lyons 2024: 1729). Bändien autenttisuutta käsiteltiin jokaisessa lehdessä, erityisesti bändien muodostumisen näkökulmasta (Pennanen 2012: 38–40; Suominen ym. 2014b: 66; ja Puranen 2014: 8). Myös bändien kaupallistumista ja sen vaikutusta autenttisuuteen käsiteltiin erityisesti Justimusta koskevissa artikkeleissa (Pennanen 2012: 38–40; Mäkelä 2014: 2). Bändien autenttisuuden korostaminen rikkoo vanhoja ja muovaa uusia representaatioita, joissa poikabändit voidaan nähdä itsenäisinä ja autenttisina tekijöinä, joille poikabändissä toimiminen on tapa tuoda esille luovuuttaan.

Tutkimissani teinilehdissä oli nähtävissä poikabändejä koskevia stereotypioita, mutta lehdet myös tarjosivat vaihtoehtoisia näkökulmia ja representaatioita poikabändeistä. Artikkeleissa korostettiin erityisesti bändien autenttisuutta, jäsenten nuoruutta ja heidän lapsellisuuttaan.

Näiden piirteiden esittäminen positiivisessa valossa vahvistaa olemassa olevia representaatioita poikabändien jäsenistä aikuisuuden kynnyksellä olevina nuorina, joiden nuoruus ja lapsellisuus utopiamaisesti jatkuvat aikuisuuteen saakka (Hansen 2016: 196). Autenttisuuden korostaminen sen sijaan muovaa vanhoja representaatioita, joissa poikabändien jäsenten esittään olevan bändeissä ennemmin rahan kuin musiikillisen tekemisen vuoksi (Duffet 2013: 189). Lehdissä esiintyi vaihtelevaa bändien jäsenten roolittamista, mutta Kliffin jäsenten saaman roolituksen voidaan nähdä vahvistavan representaatioita siitä, millaisia persoonia poikabändeissä on tyypillisesti nähtävissä.

Poikabändien suhteista faneihin ja tyttöihin yleisesti oli löydettävissä monenlaisia representaatioita. Bändien suhteista tyttöihin ei ollut asiaa monessa artikkelissa, mutta niissä joissa oli, oli aihe tuotu esiin hyvin stereotyyppisellä tavalla. Poikabändejä markkinoidaan faneille poikaystävähaaveiden kohteina (Gregory 2019: 71), ja aihetta koskevissa artikkeleissa tuotiin esille jäsenten avoimuus fanien kanssa seurustelulle (Pennanen 2012: 40) ja video, jolla bändin jäsenet kertovat vinkkinsä tyttöjen hurmaamiseen (Suominen ym. 2014b: 66). Molemmat esimerkit siis vahvistavat representaatiota, jossa poikabändit nähdään fanien ihastumisen ja poikaystävähaaveiden kohteina. Fanirepresentaatioiden osalta lehdet niin vahvistivat kuin mursivatkin vanhoja negatiivisia representaatioita. Kokonaisuudessaan lehdissä esiintyvä poikabändirepresentaatio oli kuitenkin positiivista ja uudenlaisia representaatioita rakentavaa.

Tarkastelemani lehdet ovat olleet tärkeä osa suomalaista lasten- ja nuortenkulttuuria, joten niiden rakentamalla representaatioilla on ollut vaikutusta siihen, millaista poikabändikuvastoa Suomessa on tarjolla. Tutkimukseni vastaa kuitenkin vain kysymykseen, millaista representaatiota teinilehdet ylläpitävät ja rakentavat, mikä on vain pieni siivu representaatiota rakentavista medioista. Tutkimukseni ei tarkastellut aikuisille suunnattuja lehtiä tai esimerkiksi television mediasisältöjä, jotka yhtä lailla osallistuvat representaatioiden rakentamiseen, käsiteltiin mediaisissa poikabändejä tai ei. Myös representaatioiden puute rakentaa representaatioita ja rakenteita siitä, ketä representoidaan ja missä. Jotta poikabändien representaatiosta Suomessa voisi saada kokonaiskuvan, olisi tarkasteltava myös muita medioita.

Aineistot ja lähteet

6.1 Tutkimusaineistot

- Aaltonen, Heidi (2013). ”Ensitreffeillä: Satin Circus”. *Miss Mix* 6–7/2013. 32.
- Alanko, Hilppa (2014a). ”Fanit tapasivat idolinsa”. *Koululainen* 6/2014. 26–27.
- Alanko, Hilppa (2014b). ”Kliff keskittyy positiiviseen”. *Koululainen* 5/2014. 9.
- Alanko, Hilppa (2014c). ”Neljä hurmaavaa persoonaa”. *Koululainen* 4/2014. 16–18.
- Lainto, Anne (2013) ”Soittolista”. *Demi* 6/2013. 67.
- Mäkelä, Maria (2014). ”Valokeilassa Justimusfilms”. *Koululainen* 5/2014. 2.
- Pennanen, Aino (2012). ”Justimusfilms: Tytön pitää olla persoonallinen”. *Miss Mix* 12–1/2012. 38–40.
- Puranen, Leea (2014). ”Kliff on matkansa alussa”. *Koululainen* 3/2014. 8.
- Rekola, Marianne (2014). ”Keikat ovat parasta”. *Koululainen* 11/2014. 6.
- Rekola, Marianne (2015). ”Haaveena Euroviisut”. *Koululainen* 2/2015. 7.
- Salonen, Aino (2014). ”Hilpeää hempeilyä”. *Demi* 3/2014. 81.
- Simola, Marianne (2013). ”Tyynysotaa Tähti-kisassa?”. *Koululainen* 3/2013. 9.
- Suominen, Pauliina; Leppä, Siina ja Laitinen, Henna (2014a). ”Huumori koetuksella”. *Demi* 6/2014. 76.
- Suominen, Pauliina; Valpas, Ida ja Thurén, Julia (2014b). ”Suomen iloisin bändi”. *Demi* 2/2014. 66.

6.2 Lähteet

- Abate, Michelle Ann (2017). ““Soda attracted girls like honey draws flies”: *The Outsiders*, the Boy Band Formula, and Adolescent Sexuality”. *Children’s Literature Association Quarterly* 42/1. 43–64.
- Bannister, Matthew (2006). *White Boys, White Noise: Masculinities and 1980s Guitar Rock*. Iso-Britannia: Ashgate Publishing Limited.
- Brummet, Barry (2019) *Techniques of Close Reading*. Texas: SAGE Publications, Inc.
- Cambridge Dictionary (2025). “Boy band”. <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/boy-band>. (Luettu 7.5.2025.)
- Click, Melissa A. ja Scott, Suzanne (2018). “Introduction”. *The Routledge companion to media fandom*. Toim. Melissa A. Scott ja Suzanne Scott. New York: Routledge. 1–6.

- Coleman, R., & Lyons, A. (2024) "Stereotypes in media representations of boy bands and their fans". *Journalism* 25/8. 1717-1735. <https://doi.org/10.1177/14648849231183812>.
- Cranfield, Jonathan (2014). "Sherlock Holmes, Fan Culture and Fan Letters". *Fan Phenomena: Sherlock Holmes*. Toim. Tom Ue ja Jonathan Cranfield. Iso-Britannia: Intellect Books. 70–84.
- Duffet, Mark (2013). "Multiple damnations: deconstructing the critical response to boy band phenomena". *Popular Music History*, 7(2). 185–197. <https://doi.org/10.1558/pomh.v7i2.185>.
- Gregory, Georgina (2019). *Boy Bands and the Performance of Pop Masculinity*. New York: Routledge.
- Hall, Stuart (2009 [1997]). "The Work of Representation". *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices*. Toim. Stuart Hall. Iso-Britannia: Scotprint. 13–64.
- Hansen, Kai Arne (2016). "Fashioning a Post Boy Band Masculinity: On the Seductive Dreamscape of Zayn's Pillowtalk". *Popular Music and Society* 41/2. 194–212. <https://doi.org/10.1080/03007766.2016.1242994>.
- Juhila, Kirsi (2023). "Koodaaminen". *Laadullisen tutkimuksen verkkokäsikirja*. Toim. Jaana Vuori. Tampere: Yhteiskuntatieteellinen tietoaarkisto. <https://www.fsd.tuni.fi/fi/palvelut/menetelmaopetus/kvali/analyysitavan-valinta-ja-yleiset-analyysitavat/koodaaminen/>. (Luettu 11.2.2025.)
- Juho Rinne (2013). *Satin Circus - EMMA [Live @ Gloria 26.4.2013]*. YouTube-videopalvelu, julkaistu 30.4.2013. <https://www.youtube.com/watch?v=sa-GeFhkORQ>. Viitattu 26.4.2025.
- Mazzarella, Sharon R. (2007). "Boy Bands". *Encyclopedia of Children, Adolescents, and the Media. Vol. 1*. Toim. Jeffrey Jensen Arnett. London: Sage. 131–32.
- Merriam-Webster (2025). "Boy band". <https://www.merriam-webster.com/dictionary/boy%20band>. (Luettu 6.5.2025.)
- Oxford English Dictionary (2025). "Boy band". https://www.oed.com/dictionary/boy-band_n?tab=meaning_and_use#15546830100. (Luettu 7.5.2025).
- Pande, Rukmini (2018). "Who Do You Mean by 'Fan?'" Decolonizing Media Fandom Identity". *A Companion to Media Fandom and Fan Studies*. Toimittanut Paul Booth. New Jersey: John Wiley & Sons, Inc. 319–332.
- Richards, Jason (2012). "Beliebers, Directioners, Barbz: What's With Pop's Fanbase-Nickname Craze?" *The Atlantic*. Julkaistu 7.8.2012.

- <https://www.theatlantic.com/entertainment/archive/2012/08/beliebers-directioners-barbz-whats-with-pops-fanbase-nickname-craze/260798/>. (Luettu 29.4.2025.)
- Strand, M. (2013). Authenticity as a form of worth. *Journal for Cultural Research*, 18/1, 60–77. <https://doi.org/10.1080/14797585.2013.851833>.
- Tieteen termipankki (2025). Ihmistieteet:representaatio. <https://tieteentermipankki.fi/wiki/Ihmistieteet:representaatio>. (Luettu 19.4.2025.)
- Tuomi, Jouni & Sarajärvi, Anneli (2009) *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Kustannusosakeyhtiö Tammi. Helsinki.
- Tuomi, Liisa (2022). *Poplaulaja mediassa. Popmusiikin naiskuva 2000-luvun alun suomalaisissa sanoma- ja aikakauslehdissä*. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto.
- Wetterstrand, Ninni (2016). *Mikä on Suomen kovin faniryhmä? Äänestä!* YLE. Julkaistu 24.5.2016. <https://yle.fi/aihe/a/20-264094>. (Luettu 29.4.2025.)
- YouTube (2025). ”Justimusfilms” <https://www.youtube.com/@Justimusfilms/videos>. (Luettu 28.4.2025.)